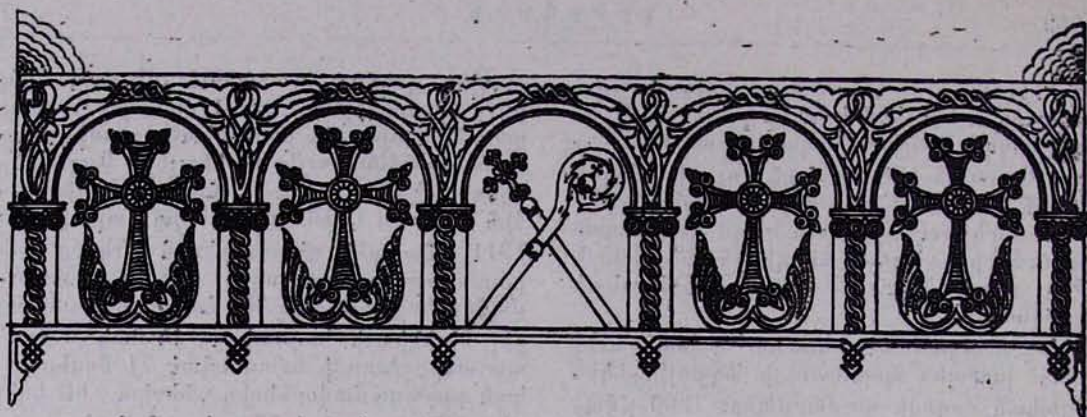
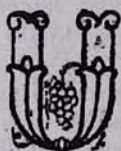

ՄԵՆԵՔԸ ՀԱՅՈՑ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻ ՔԱՐՈՋԸ ՓՐԿՉԻ ՀՐԵՃՍՓԱՌԻ ԵՎ ՍՈՒՐԲ ՀԱՐՈՒԹՅԱՆ ՏՈՆԻ ԱՌԹԻՎ

(29 մարտի 1959 թ.)

Ուրբ Հարության ավետիսը վերստին կոգեշնչե մեզ բոլորս, և համայն քրիստոնյա աշխարհի հետ միասին, անիվ և խնդրությամբ, կերգենք փառք աշխարհասասան հրաշքին՝

«ՔՐԻՍՏՈՍ ՅԱՐԵԱՒ Ի ՄԵՌԵՆՈՑ, ՄԱՀՈՒԱՄԲ ԶՄԱՀ ԿՈՒՆԱՑ, ԵՒ ՅԱՐՈՒԹԵԱՄԲ ԻՒՐՈՎ ՄԵՋ ԶԿԵԱՆՍ ՊԱՐԳԵՆԵԱՑ»:

Տարակուսանքի և ստուգության միջև տարութեւոյ ու խաբխափոյ մարդկության, հարուցյալ Փրկչի իջման Ս. Տաճարէն, Մենք ևս կրեմք լույս հարության, հույս հոգւոյ փրկության և վկայությունը կյանքի հաղթության:

Երկու հազար տարիներ առաջ, հրաշքի առավոտ մը, երբ արեւի լույսի հետ «առաջին լույսը» կիջներ աշխարհի վրա, նախախնամության իսկ ձեռնով փակվեցան կապանքները նյութին, և Հիսուս, Որդին Մարդո, մանկան գերեզմանէն հարությամբ վերստին ծնավ, հավետ պայծառացնելով մարդկային կյանքի մթազնած երկիւնք: Եվ անխնայի հրաշքը դարձավ ստուգություն, զԱստված փնտռող մարդուն համար, իբրև լույս իր ամենասուր սպասումին:

Հուսացյալ հարազատներ Մեր, դատարկ է Քրիստոսի գերեզմանը, «զի՛ խնդրէ՛ք զկենդանին ընդ մեռելս, չէ՛ աստ, այլ յարեալ (Ղուկ. ԻԴ 6):

Մենք կհավատանք Քրիստոսի հարության՝ իբրև աստվածային գերբնական եղելություն:

Մենք կհավատանք Քրիստոսի հարության՝ իբրև հուստ ապավեն և առնականաշա հոգիներու փրկության:

Մենք կհավատանք Քրիստոսի հարության՝ իբրև վեմ՝ սիրո և խաղաղության Ավետարանին, ու բարի և արդար գործոց հաղթանակին:

Ճշմարտապես «յարեալ Քրիստոս ի մեռելոց»:

Ուրեմն՝ «Ո՛ւր է մահ յաղթութիւն քո. ո՛ւր է դժոխք խալթոց քո» (Ա Կորնթ. ԺԵ 55):

Եվ իրոք, քրիստոնյա մարդկության ռզեկան կյանքի երկու հազար տարիներու պատմական փորձը, իր բոլոր իրավ հրաշալիքներով, արդյոք ամենավաղեւան ապացույցը չէ՞ հարության ստուգության:

Հողեն ծնած ու արեւով անած մարդը, իր հոգեկան ուժերով, կբարձրանա նյութի մակարդակէն վեր, ինչպես ծաղիկը դեպի լույս, ինչպես երազը դեպի կապույտը երկնքին, և զննությամբ կերգե փառք հարության և հավիտենական կյանքին:

Արդ, սիրտ առե՛ք և ուրախ եղե՛ք, հավատացյալ որդիք Մեր, և հավատացե՛ք Ս. Հարության շնորհներուն, հավատացե՛ք ընդմարտության լույսին, հավատացե՛ք Արդարության Արեգակին, հավատացե՛ք բարիին

ու խաղաղության ուժերուն, «զի Աստուած լոյս է» (Ա Յովն. Ա 8), զի «Աստուած սէր է» (Ա Յովն. Դ 9), զի Աստուծո արհայնքունը «արդարութիւն է և խաղաղութիւն և խնդութիւն ի Հոգիւն Սուրբ (Հոռմ. ԺԴ 17):

Ո՛վ աստվածասէր զավակներ հայ ժողովրդայան, որ ի Հայաստան աշխարհ և որ ի սփյուռս աշխարհի ցրված, այսօր Հայոց Հայրապետը, Քրիստոսի Հարության մեծ ավետիսով, ձեզ կբերե հայրական սիրո ողջուն և հայրապետական օրհնություն, ամենայն հայոց Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնէն:

Մեր ավետիսը բոլ ձեզ բոլորդ գտնե զվարքերես և արքուն, սիրով միաբան, սուրբ և առաքիլնի, միշտ պատրաստ ի գործս բարիս:

Թող Հարության լույսը ձեր հոգիներէն ներս քափանցե և պայծառացնե ձեր մեջ մեծ Հույսը, ինչպես արևը, հաղթական ու կենսաւար, կշողա նյութական աշխարհին ու տիեզերքին մեջ:

Թող ձեր կյանքի նամբուն բարին շատնա և դուք «սրբեցէ՛ք ի բաց զհին խմորն՝ զի եղիջիք նոր զանգում, որպէս է՛հդ անխմոր, Բանգի Զատիկ մեր զենաւ Քրիստոս» (Ա Կորնթ. Ե 7):

Եվ վերջապես, Հարության շնորհներով զեղուն սա օրերուն, մանավանդ դուք, պանդուխտ զավակներ Մեր, գիտցե՛ք ձեր հոգեւոր կյանքը, ձեր Եկեղեցին վերաշինել ու շենցնել՝ հաշտությամբ, միասնությամբ ու ներքին խաղաղությամբ:

Թող ամբողջ ու անխտով մնա հայոց սուրբ եղբայրությունը ի Քրիստոս:

Եվ բոլ իսպառ հեռանան մեր Ս. Եկեղեցւո ու Ազգի կյանքի սահմաններէն ամեն հերձուք, ամեն անջատում: Ոչ ոք բոլ շմտածն Բաղապական պայմանավորումներ պարտադրել Եկեղեցական կյանքին:

Անշափելի պիտի ըլլան ավերիչ հետեւանքները ուղեկորույս այն գործելակերպին, որ ծայր տված է Սփյուռքի որոշ հայ համայնքներու ծոցին մեջ, բոլորովին արվեստական, բոլորովին անհիմն և անհարգատ կերպով:

Մենք չե՛նք տեսներ ու չե՛նք հասկնար, թե ինչ շահ ունին Հայ Եկեղեցին և հայ ժողովուրդը այդ ընթացքէն: Ստույգ է, թե ինչ որ Ս. Էջմիածնէն հափշտակվի ու բաժանվի՝ այդ բացարձակ կորուստ է մեզ բոլորիս համար, համայն հայության համար անխտիր:

Զգո՛ւյշ, զգո՛ւյշ: Անցյալը հիշեցե՛ք և հետուն նայեցե՛ք: Մի մոռնա՛ք, որ Ս. Էջմիածինն

է այստեղ: Հայ ժողովուրդն է այստեղ: Հայաստանն է այստեղ: Այստեղ ամեն ինչ սուր է: Այստեղ ամեն ինչ հավերժակա՛ն է: Երեխաները մե՛րն են այստեղ:

Այս Ս. Զատիկի օրով, երբ Ս. Էջմիածնի զանգակները Հարության ավետիսը կուտան, և ցնծագին կննչեցնեն սիրո ու խաղաղության ծայրը, Մենք անգամ մը ևս կվերանորոգենք Մեր իղծը և Մեր մաղթանքը՝ համերաշխության և միասնության, մեր Ս. Եկեղեցւո կանոններու և ավանդությանց լույսին տակ, մեր նվիրապետական Աթոռներու պատմական իրավասությանց հիման վրա:

Բա՛ց աչքերդ, ո՛վ ժողովուրդ հայոց և ծանի՛ր զԲեզ: Դուն մահկանացու չես: Դուն հավետ անբաժան, կենդանի ես ու կենդանի պիտի մնաս, «Բանգի ընդ շնորհօք Մերոյ Յարութեան», քո հոգիիդ մեջ կան ու կանին՝ հավատքը, հույսը և սերը, և քո զավակներդ, շնորհներով զեղուն, այսօր վերստին կկերտեն նոր լուսաբաց մը կյանքի:

Ձի եթե ամեն զարուն աշխարհին կբերե նոր կյանք, նոր բնօրնութիւն և նոր զարթոնք, նույնպես և ամեն Զատիկ մեզ կբերե մեծ ավետիսը՝ մեր խաչված Ազգի հարության: Այո՛, դատարկ է այսօր մահվան գերեզմանը նաև հայ ժողովուրդին, որ մահը սահով հաղթելով, կապրի. կշինե ու կստեղծագործի իր իսկ Մայրենի սուրբ հողին վրա՝ նոր հունեարով, նոր երգերով ու նոր փառով:

Արե՛ւ և յո՛ւյս և նանապա՛րհ և օրհնություն հայ ժողովուրդին:

Թող մեզ ապավեն ու պահապան ըլլա հարույշալ Փրկչի շողակաթ լույսով կառուցված Տանարն այս լուսեղեն՝ հոգեծին Մայրը մեր, Սրբազնասուրբ Էջմիածինը, «յորում և դուք ընդ նմին շինիք ի բնակութիւն Աստուծոյ Հոգւով» (Եփես. Բ 22):

Սիրեցյալ և հարազատ զավակներ Մեր, Ս. Հարության շնորհաբաշխ ավետիսով և Ս. Էջմիածնի անմար լույսով, հայրական սիրով կօրհնենք ձեզ բոլորդ, բոլորդ անխտիր, շնորհավորելով ձեր Զատիկը: Եվ Իջման Ս. Սեղանի առաջ շեմագին եռանդով կաղփենք ձեր բոլորիդ կյանքի արեւատության ու երջանկության համար, մեր Ս. Եկեղեցւո անասանության և միության համար, մեր նվիրական Մայր Հայրենիքի, Հայաստան աշխարհի ծաղկման ու բարօրության համար, համայն աշխարհի խաղաղությամբ:

«ՔՐԻՍՏՈՍ ՅԱՐՆԱՒ Ի ՄԵՌՆԸՆՈՅ»:

Շնորհիք ընդ ձեզ. ամեն:

